

Kommunistien takavarikoitu painokone

HERÄÄ SUOMI — SANOISTA TEKOIHIN

SINIMUSTA

Lapuanhenkinen viikkojulkaisu

Päätoimittaja: Heikki Asunta

Lapua, 10. 5. 1931. Hinta 3:— N:o 10.

Kommunistien painokone

Vapun edellä sai etsiväkeskuspoliisi hyvän saaliin, täydellisen painokoneen, joka oli lähetetty Ruotsista Suomen kommunisteja varten.

Kuinka kuuluukaan viime aikojen fraasi: Kommunismi on jo hävitetty, kansanliikettä ei enää tarvita. Tämä tapaus oli kuin pommi ja räjähtäessään se löi hämmästyksellä turtuneen sanomalehdistönkin, jopa siinä määrin, ettei asiasta ole osattu sanoa sitä eikä tätä.

„Kommunismi on hävitetty". Kyllä vaan! Ellei e.k. olisi saanut lähetyksestä vihiä ajoissa, olisi Suomen laakereillaan lepäävä porvaristo saanut vappuna lukea painettua kommunistista sanaa. Kuinkas nyt suu pannaan, herrat Ståhlbergiläiset y. m. laillisuudenritarit? Te olette valmiit huutamaan kansanliikkeen hirmuista vaaraa, koko lehdistö politikoi yhäkin kilvan lapuanmiesten „syntien" ympärillä — ja silläaikaa kommunistimme, joitten te luulette lakanneen hengittämästä, varustautuvat niinkuin ennenkin: ensin salaisten kirjapainojen hankinnalla sanoihin ja sitä sukaa sitten tekoihin. Ehkä te nyt huokaatte helpotuksesta, kun painokone joutui poliisin käsiin, ja tavoillenne uskollisina unohdatte tämän „pienen episoodin". Me voimme vakuuttaa teille, että ei kommunismi vielä tälläkään teolla ole lyöty. Kommunisteille sattui pieni erehdys lähetyksessä, mutta seuraava yritys saattaa jo heille onnistua. Siihen asti he levittelevät Venäjältä lähetettyjä julistuksiaan, joista — tekin lienette kuulleet — saatiin vapunkin tienoilla kaapatuksi suuria määriä. Takavarikkoon joutunut painokone oli vain yksi, uusia lähetyksiä varmasti on tulossa, ehkäpä jo hyvinkin lähellä.

Silloin kun kommunistilehdet saivat maassamme ilmestyä — kiitos kauan kestäneen tarttolaisen politiikkamme — tuli kommunisteille Ruotsin kautta aseita, nyt sieltä tulee painokoneita. Eikö tässä olisi asia, jota sietää tiedustella myöskin viralliselta Ruotsilta? Ja onko valtiovaltamme vielä kertaakaan lähettänyt Moskovaan noottia, jossa kysytään, miksi sieltä painettuja kiihoituslehtisiä tuodaan maahamme? Tällaisia kysymyksiä ei meillä tehdä. „Kaikki on niinkuin olla pitääkin". Mutta kyllä ryssä puolestaan kysyy, mikäli sillä on kysymistä, kuten esim. kysyi meiltä, miksi täällä on annettu vapaita autokyytejä eräille Venäjän kansalaisiksi pyrkiville.

Mainittu kommunistien painokonetapaus on kouraantuntuva uusi esimerkki kotikommunistiemme maanalaisesta elämästä. Se on varoittava tapaus. Kunpa se vaan olisi tarpeeksi varoittava!

*

Painokoneesta puheen ollen on mainittava toinenkin tapaus. Vaasassa alkaa ilmestyä, kuten ennen olemme kertoneet, uusi punainen sanomalehti säännöllisesti ensi kesäkuun alusta. Lehti, jolla on kalskahtava nimi P o h j a n m a a n K a n s a, julkaisi vapuksi maaperää tunnustelevan näytenumeronsa. Lehti ilmoittaa olevansa sos.demokraattinen, mutta ei tarvinne todistella, että sos.dem.-merkintä on vain verho. Etelä-Pohjanmaan punaiset ovat 90 prosenttisesti kemiallisenpuhtaita kommunisteja — sos.dem. lehdellä sellaisenaan ei ole täällä maaperää. Kun sen nimellinen syntyy, on se kommunistinen. Ja että Pohjanmaan Kansa tulee sitä olemaan, on selviö, varsinkin kun se perustetaan lakkautetun Työn Äänen traditioiden jatkajaksi. Sehän painetaankin ent. Työn Äänen kirjapainossa, joka kantaa vieläkin — muka uusiin käsiin tultuaan — nimeä Ab. Kirjapaino Oy. Mitähän tästä sanoo uusi painovapauslaki?

Kun Etelä-Pohjanmaalla kansanliike alkoi, päätettiin, ettei Työn Äänen kirjapaino enää saa pyöriä. Sen koneitten särkemisestä on kulunut vain vähän toista vuotta. Ja varmaa on, että päätös pitää. Valtiovallalla on syytä kiirehtä tapausten edelle, ettei saasta mainitusta kuuluisasta kirjapainosta taas lähde leviämään. Ainakin Pohjanmaan kansa on sitä mieltä, että „Pohjanmaan Kansa" ei saa ilmestyä!

*

Ehkä olisi valtiovallalla syytä myös tarkastella viimeinkin Siltasaarelaislehdistön toimitustapaa yleensä. Suosittelemme oikeusministerin tutkittavaksi esim. Sasu Punasen kirjoittaman (ja omistaman!) Kurikka-nimisen ajanvietelukemiston vappunumeroa, sillä se vetää reippaasti vertoja entisille kommunistilehdille kaikkea pilkkaavine kirjoituksineen ja kuvineen. Ehkä saattaisi olla syytä esim. sen kuvittajien yleiseen vangitsemiseen — etteivät Aktivisti-vainajan toimittajat saisi yksin pitää vangitsemiskunniaa.

— S A S U P U N A N E N väittää lehdessään, että lapualaiset ovat suunnitelleet hänen muiluttamistaan. Kuten tunnettua, on itse muilutus Sasun henkisen siitoskyvyn tuote, joten ei olisi ihmeellistä, vaikka väitteessä olisi perääkin, pilkka kun monasti kohdistuu omaan nilkkaan. Mutta kun Sasu näkyy „tietävän" niin tarkalleen lapualaisten hommat jo ennakolta, niin rupeamme vähitellen uskomaan, että hän kuuluu valtiovallan salaisena soluna Valvojain Kerhoon — ellei hän olisi Urho J. Kivisen kanssa perustanut jotakin vielä salaisempaa klubia. Toisilla on järki kaulan jatkossa, toisilla piirimielisairaalan portilla.

Onko naisten ja nuorisonkin

yhdyttävä kannattamaan Lapuan Liikettä?

Punaiset, vaaleanpunaiset ja ne valkoiset, joiden mielestä kommunismi jo on tehty vaarattomaksi, ja ne, joiden käsityksen mukaan olot maassamme ovat niinkuin ollakin pitää, ne antavat yllä tehtyyn kysymykseen jyrkästi kieltävän vastauksen ja sen mukaisesti he toimivatkin. He ovat ja tulevat olemaan edelleen kuten tähänkin asti »vapaamielisyyden«, »kansanvallan« ja »edistyksen« varsinaisina monopolisoituina lipunkantajina, jotka julkisuudessa pitävät suurta ääntä milloin vain eivät kansan kovan otteen kautta ole pakotetut esiintymään hiukan hillitymmin.

Ne kansalaisemme sitä vastoin, jotka eivät väheksy harhaan johdettujen venäläistyneiden suomalaisten maanalaista bolshevistitoimintaa ja jotka eivät voi pysyä välinpitämättöminä siitä, miten maamme asioita ajetaan, ne toivovat, että kansa kokonaisuudessaan, naiset niinkuin miehet ja nuoret niinkuin vanhat, näkisivät sen vaaran, joka niin sisältä kuin ulkoakin päin on uhkaavana edessämme ja jota torjumaan koko kansa olisi saatava hereille, ennenkun se on myöhäistä.

Siihen nähden, että Jumala kautta vuosisatojen on ihmeellisesti johtanut Suomen kansan läpi suurimpien vaikeuksien, joku on sattuvasti sanonut, että Jumala on ajaksi unohtanut Israelin kansan ja siksi ajaksi on ottanut Suomen kansan erityisempään huolenpitoonsa. Tämän sanonnan johdosta, johon Jumalan ihmeellinen apu viimeksi vuonna 1918 antaa aiheen, sopinee tässä toisiinsa verrata eräitä Israelin kansassa muinaisilta ajoilta tunnetuita tapahtumia Suomen kansassa nykyisin elettyihin tapahtumiin.

Kun Israelin kansa Jumalan ihmetyön kautta pelastui Egyptin vuosisataisesta orjuudesta, pääsi se tuskin havahtumaan tuon ihmeen hurmauksesta, kun osa kansasta jo alkoi siinä määrin napista, että Mooseksen täytyi huolestuneena valittaa: »Mitä teen minä tälle kansalle? Vähän puuttuu, etteivät he kivitä minua«. (2 Moos. 17:4). Mutta tästä huolimatta Mooses, joka oli luonteeltaan tyynesti harkitseva, sävyisä ja rauhallinen, tarmokas toiminnan mies, joka ei sanahelinällä joukkoja mielistellyt, ei herennyt kansaansa oikeaa tietä johtamasta eikä siihen kyllästynyt vielä silloinkaan, kun se esi-isiensä maan rajoille tultuaan pelkuruudesta ei uskaltanut astua yli rajan, vaan hankkiutui valitsemaan itselleen toisen johtajan palatakseen takaisin Egyptiin.

Tuollaisenkaan niskottelun jälkeen Mooses ei luopunut kansansa johdosta, vaan antautui sen kasvattajaksi pitkäaikaisen, monipuolisen koulutuksen kautta korpivaelluksessa, jona aikana orjahenkinen kansa kuoli ja uusi polvi kasvoi, joka esi-isiensä maan rajalle johdettuna ei pelännyt ryhtyä sitä itselleen valloittamaan.

Kun Suomen kansa vuonna 1918 Jumalan ihmeellisen johdon ja avun kautta oli ajanut ryssän maasta pois ja vapautunut silloisesta bolshevistisesta svabodasta, niin olivat voitosta riemastuneet mielet tuskin tyyntyneet, kun lyhytaikaista kansamme eheyttä jo alettiin särkeä, eripuraista mieltä lietsottiin ja puoluepeli pantiin jälleen käyntiin entisten johtomiesten kautta sillä seurauksella, ettei uskallettukaan astua yli ahtaiden puolue- ja luokkarajojen uutta valtakuntaa yhteisvoimin rakentamaan. Puolueorjuudessa elänyt kansa halusi palata takaisin puolueaituuksiinsa, siinä elääkseen ja siinä kuollakseen. Kasvaako aikaa seuraavan välttämättömän kovan koulutuksen kautta nuoripolvi, josta pelkuruuden henki on hävinnyt ja joka kaukonäköisemmillä ihanteilla ja pelkäämättömänä astuu yli ahtaiden, itsekkäiden puoluerajojen uutta Suomea Jumalan avulla luomaan, siihen antaa vasta tulevaisuus vastauksen. Mutta se on varmaa, että isänmaallista, oman kansan puolesta oikeassa hengessä uhrautuvaa mieltä ei synny, ellei sellaista jo varhaisesta lapsuudesta saakka n u o r i i n istuteta hurskaitten ä i t i e n kautta. Faraon huoneessa kasvaneena, egytiläisessä viisaudessa opetettuna ja itämaisen hovin loistoisissa seuroissa eläneenä olisi Mooseksesta tullut täysverinen egyptiläinen ylimys, jollei hänen lähimpänä siveellisenä tukenaan samalla myös olisi ollut Jumalaa pelkääväinen hebrealainen äitinsä, jonka kautta Mooses jo varhaisimmasta lapsuudestaan saakka mielessään kiintyi omaan kansaansa niin, että hän suureksi tultuaan kieltäytyi käymästä Faraon tyttären pojasta ja otti mieluummin kär-

Avoin kysymys

PROF. EMER. VAPAAHRA R. A. WREDELLE

»Hufvudstadsbladetissa« 24. III. —31 julkaisemanne Lapuan Liikkeen kannattajia vastaan tähdätty kirjoitus, jossa olette julkisesti moittien arvostellut osaksi jo lainvoiman voittaneita tuomioistuinten päätöksiä tavalla, joka on saanut lukijan uskomaan tarkoituksenne olleen syyttää tuomareita siitä, että he määrättyjä tekoja arvostellessaan ovat havainneet vastaajien toimineen yksinomaan isänmaallisista vaikuttimista ja ihan ilman rikollista tahtoa, aiheuttaa julkisesti pyytämään Teiltä suoraa vastausta seuraaviin kysymyksiin:

1) Lapuan Liikkeen ollessa alkuasteellaan eräs Suomen ehkä suurimman teollisuusyhtymän arvovaltainen johtava henkilö kysyi Teiltä, oliko tosiaan mahdotonta laillisin keinoin lopettaa kommunistien toiminta valtiopäiviltä, johon kysymykseen te vastasitte, että sitä oli mahdoton lopettaa. Kun nyt Lapuan Liike kannattajineen on karkoittanut julkiset maanpetturit kansaneduskunnasta ja Te olette moittinut tätä liikettä laittomuuden suosimisesta, niin kysytään:

oletteko tosiaan sitä mieltä, että kommunistien vallan kukistamiseksi ei olisi pitänyt tehdä, mitä on tehty, vaan että kommunistien toiminta on mielestänne isänmaalle tärkeämpi kuin Lapuan Liike?

2) Vaikka alussa mainittua kirjoitustanne arvosteltaessa on lieventävänä asianhaarana otettu kin huomioon korkea ikänne, mutta toiselta puolen kuitenkin saavuttamanne tunnustus lainoppineena asettaa Teille tavallista suurempia velvollisuuksia sopivan ja sopimattoman välisen rajan tuntemisessa, niin miehestä mieheen lentää yhä suurempaa katkeruutta herättävä kysymys:

onko kirjoituksenne tarkoitus ollut painostaa ylimmän oikeusasteen tuomareita, jotka kaikki suuremmassa tai vähemmässä määrässä ovat entisiä oppilaitanne, heidän ehkäisemisekseen soveltamasta ehdollisista rangaistustuomioista annettua lakia noihin kyyditysjuttuihin osallistuneihin henkilöihin, jotka ovat toimineet kymmenien tuhansien tahdon toteuttajina ja joiden jutun tiedetään olevan vielä korkeimmassa oikeudessa ratkaisematta, vai oletteko ehkä ainoa suomalainen, joka ei tiedä, mitä kommunismia vastaan taistelevan isänmaallisen kansanaineksen yksinkertaisintenkin yksilöiden sielu tässä asiassa mitä vakavimmin vaatii?

»Frågan är väl fri«, vai kuinka?

Savolainen.

Siihen on päästävä

Joku aika sitten Itä-Suomessa paljastetun kommunisti-etappijutun yhteydessä paljastui seikkoja, jotka luovat mustan varjonsa sinne, missä sellainen ei saisi tulla kysymykseen.

Vangittujen kommunistiloikkarien joukossa oli talonpoikia ja -tyttäriä. Senhän vielä voi käsittää, että ryssien kätyreiksi joutuvat jotkut rentut ja heittiöt saadakseen rahaa elämiseensä. Mutta kun tällaiseen toimeen ryhtyvät vapaitten suomalaisten talonpoikien pojat ja tyttäret, on sellainen liian häpeällistä. Vapaan Suomen talonpojan pojat ja tyttäret työskentemässä sen maan hyväksi, jossa maassa vapaata talonpoikaa ei ole, vaan sen tilalla kurjat maaorjat! Onko tuollaisessa mitään järkeä?

Mutta ei tässä vielä kyllin. Nuo ryssien kätyrit ovat omassa kylässään seurustelleet muitten kansalaisten kanssa ilman, että nämä olisivat heitä edes vieroneet, vaikkakin ovat tienneet heidät kommunisteiksi. Ei ole ihme, että kommunismin vastainen taistelu on niin vaikeata, kun heitä suositaan ja heitä ei eristetä niinkuin tulisi tehdä.

Meidän on päästävä siihen, että kommunisti, olipa hän missä hyvänsä, on saastaisena eristettävä niinkuin ruttotautinen ainakin. Kantakoon se, joka kommunistin kanssa seurustelee, myöskin saman saastaisen leiman, ellei hän voi olla erillään kommunistiseurastaan. Siihen on meidän päästävä, silloin on taistelu kommunismia vastaan helpompaa kuin nyt.

Se, joka katsoo arvolleen sopivaksi seurustella kommunistin kanssa, älköön olko koskaan kelvollinen mihinkään parempaan seuraan. Ei kommunismia kasvatuksella ja hempeämielisyydellä lopeteta, vaan on ainoa lääke sitä ruttoa vastaan voima ja kuri.

L. P.

---

siäkseen Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen lyhytaikaista nautintoa kuninkaallisessa hovissa. (Efr. 11:24 & 25).

Jos mieli toivoa tosi vapautta ja kansallisen sekä valtiollisen itsenäisyytemme säilymistä, on naisten ja nuorisonkin yhdyttävä kannattamaan sitä isänmaallista kansanliikettä, jonka pyrkimyksenä on kansamme eheyttäminen ja vahvaksi saattaminen Jumalan pelkoon ja jumalalliseen oikeuteen pohjistuvan, epäitsekkään, koko kansamme nousua tarkoittavan toiminnan kautta.

G. A.

Suomen sukukansojen lähetys on perustettava

Suomen kansa on irtautunut vuosisataisista kahleistaan. Nyt se on vapaa kansa.

Mutta koko laajan sukumme rippeet kulkevat kuristusnuora kaulassa hirsipuutaan kohden. Näetkö sen?

Me riitaisina toisiamme sadattelemme ja mykistyneinä, toimettomina tuijotamme sukumme kuoleviin rippeisiin ja kansamme kovaosaisiin.

Vieraalle me rakkauttamme ja ropojamme jaamme, uhrauksiamme ja uskontoamme kuljetamme, sisäisessä minässämme tunnemme soimauksen: „ei näitäkään jätettämän". Kaukaiset raja-asukkaamme, kansamme jäsenet kitkerää pettua syövät. Kasvavalta nuorisolta puuttuu siellä tarpeellinen elämälle kuuluva ravinto. Ei vaatetta, ei kenkiä, ei puhdasta äidillä ole panna lastensa ylle, ei ruokaa pyytävälle, kalpealle pienelle ole oikeaa leipäpalaa antaa. Jaksatko ajatella sitä! Hengenkin ravintoa harvoin he saavat. Pitkät peninkulmien taipaleet ja useinkin pääsemättömät korpipolut juontavat sieltä kirkkoihin. Sananjulistajakaan, ahkerinkaan ei yksin jouda joka paikkaan.

Me syömme ja juomme. Me nautimme vapaudestamme täällä luonnon antimien keskellä. Meillä on kylläisesti kaikkea hengen ja ruumiinkin ravintoa, silloin kuin osa kansastamme vierellämme itkee leipää.

Havahtukaamme jo!

Rajantakaa kuuluu korviimme piiskan läiske. Orjan kahleet siellä kalisevat. Rumpujen kumina ja torvien törinä vaientavat tuskien huudon. Kodit, konnut, isien perinnöt kaikki armotta otetaan pois, perheet eroitetaan iäksi toisistaan, vieraille, iivanoille vaimot ja tyttäret annetaan, vanhemmat ja lapset sullotaan tavaravaunuihin ja viedään ahmivaan slaavien mereen sulamaan.

Vapaa Suomi, mitä teet? Nosta huutosi kaikkien sivistyskansojen puoleen ja kerro, mitä tapahtuu läheisyydessämme. Kohota katseesi korkeuteen, apusi tulee Herralta. Ja sulje raja vainoojiltasi.

Vielä paljon enemmän tarvitaan. Kaikki voimamme, valtamme, rakkautemme ja sisäinen jaloutemme ja uskontomme on asetettava kansamme sirpaleita pelastamaan ja maamme sisäistä kurjuutta poistamaan. O n h e t i p e r u s t e t t a v a S u o m e n s u k u k a n s o j e n l ä h e t y s, jota johtaa kirkkomme ja jolle lähetit antavat yliopistomme, ja j o t a k a n n a t t a a k o k o k a n s a m m e. Ompeluseurat käyntiin yli koko maan puutetta poistamaan kansamme keskuudesta. Auttamaan onnettomia pakolaisia, jotka ovat saapuneet Inkeristä ja Karjalasta tai muualta, antaaksemme heille aineellista ja henkistä tukea. Päämääräksemme asettakaamme työn aloittaminen kaikkiin maamme ulkopuolella oleviin heimoihimme, heidän omalla äidin kielellään uskontoa ja sivistystä levittämään.

Sitä vaatii nykyinen historiamme lehti. Sen työn Herra varmasti siunaa kansakuntamme ja koko sukumme onneksi.

O. E. N ä r h i.

Punainen vaate — vallankumouslippu

Lapuan Liikkeen Johto lausuu maamme isänmaallisen kansan puolesta syvän paheksumisensa sen johdosta, että Hallitus on sallinut punaisten joukkojen jälleen esiintyä kansanvaltaisen valtiomme tunnuksia mielenosoituksellisesti halveksuen ja täten harjoittaa yhteiskunnan vastaista uhmaa ja laajojen työläisjoukkojen harhaanjohtamista.

Tahtooko Hallitus hävittää sen voimakkaan isänmaallis-kansallisen perustan, jonka kansan valkoinen henki viime vuonna pystytti!

Vallankumouksen viirin, punaisen vatteen, julkinen käyttö on kokonaan kiellettävä!

L a p u a n L i i k k e e n J o h t o.

L. L. ja kommunismi

Useasti on kuultu vastustajien taholta, että Lapuan Liike on kaiken pahan alku ja juuri. Tuon väitteen tueksi tahdotaan tuoda esiin Lapuan Liikkeen teot mustin värein. Verrataan sitä rikollisuuteen, johon on sovellutettava lain koko ankaruutta. Unhoittaen kommunismi ja sen rikoksellinen toiminta hyökätään silmittömästi, sokeina Lapuan Liikettä vastaan.

Kaikkea tätä nähdessä ja lukiessa tulevat mieleen historian takaiset ajat, nuijamiesten päivät. Silloinkin vuosina 1596—97 nousivat miehet ympäri Suomen sortajaansa vastaan ja lähtivät taisteluun maansa ja vapautensa puolesta. Silloinkin löytyi niitä, jotka tuomitsivat kansanliikkeen kapinaksi, johon esivallan oli mitä ankarimmin tartuttava kiinni. Ja tuloksena oli, että monet sadat kaukaisilta kotikonnuiltaan lähteneet kunnon miehet saivat menettää henkensä pyövelin käden kautta. Nytkin elämme jälleen samanlaista aikaa. Ilkan ja Poutun jälkeläiset nousivat jälleen vihollista ja sortajaa vastaan, heihin yhtyi Savo, Karjala, koko Suomi. Tuo vihollinen, joka jäytävän madon lailla imi kansamme elinjuuria ja jätti jälkeensä haisevaa saastaa. Tuo kommunismin ruttobasilli, joka idän leniniläistuulten puhaltamana oli päässyt maahamme pesiytymään, oli saatava tuhotuksi. Ja kun kansamme terve, elinvoimainen aines nousi tuhotakseen sen, silloin jälleen esiintyi niitä, jotka tuomitsivat kansanliikkeen kapinaksi ja rikollisuudeksi, johon on tartuttava lain lujalla, rautaisella otteella.

Häpeän puna nousee poskilleni ja kanssani monen muun nähdessä ja lukiessa joka päivä julkisesta sanasta mitä riettaimpia sanoja ja valheita kansanliikkeestä. Häpeä tunnustaa, että tekin monet porvarillisiin puolueihin lukeutuvina käytte vasten parempaa tietoanne panettelemaan ja vääriä tietoja levittämään liikkeestä, jonka juuret ovat syvällä kotikalmistojen mullassa. Viivähtäkää hetkinen muistojen parissa. Siirtykää vain 13 vuotta taaksepäin ja muistakaa hetkiä, jolloin tuotiin rakkaat omaisenne, sukulaisenne, ystävänne tai tuttavanne kylmennyt ruumis synnyinpitäjän kalmistoon haudattavaksi. Muistakaa teitä: Vilppula—Lempäälä—Tampere, jotka omaistenne veri on kastellut. Silloin te myös muistatte vihollisen, joka kerran turmanluodin lähetti. Tai te puoluemiehet, jotka silloin kuin punainen rutto kotikonnuillanne huseerasi uhkaillen teitä ja jotka olojen pakosta hymyilitte, muistakaapa tekin niitä pelon, tuskan ja vavistuksen hetkiä, joita saitte silloin viettää. Ja muistatteko sen repaleisen harmaatakkisen joukon, joka kotikontumme vapautti vihollisistamme ja päästi teidät pelon, tuskan ja vavistuksen hetkistä?

Tuo vihollinen on vielä olemassa. Te saatte sen joka päivä tuntea, nähdä ja lukea sen olemassaolosta. Sen etujoukot ovat jo kotikonnuillanne. Se tekee työtä tuhotakseen teidät, meidät ja kaikki. Onko väärin, jos jälleen on noussut armeija, Lapuan Liikkeen armeija, torjumaan uhkaavaa vaaraa. Onko väärin, jos vihollista kohdellaan niinkuin se kohtelisi meitä?

Tieltä, jolle Lapuan Liike on lähtenyt, emme voi väistyä. Se on tie, jonka viitoittivat esi-isiemme sankarihahmot. Nuijamiesten päivät ja v. 1918 sankarivainajat sen verellään kostuttivat. Ennen menköön henki, niinkuin mennyt on isienkin!

J. L.

ENNÄTYKSIEN MAA

ELI VÄÄRÄ SUURUUDENHULLUUS

Sinimustalle kirjoitti ETTI JOUTSEN.

> Motto: Internationaalinen suuruudenhulluus on kansakunnalle vaarallisempi kuin isänmaallinen!

Suuruudenhulluuden väärä sijoittuminen? Mitä höpsimistä sekin nyt on? Onhan koko suuruudenhulluus jo sinänsä jotakin väärää, kieroa ja moraalisesti epäkypsää, paheellistakin.

Onhan se.

Me olemme nyt päässeet Suomessa sille tasolle, että olemme n. s. „e d e l l ä k ä v i j ä k a n s o j e n“ kunnioitettavassa ryhmässä.

Arv. lukijatar ja lukija nyökkää hyväksyvästi.

Meillä on nyt ennätys vankihuoneahtaudessa. Ei missään muualla tällä taivaankappaleella ole niin suurta vankimäärää kuin Suomessa väkilukuun verraten. Täällähän on vankeinhoitohallituksen ylijohtajalla pää aina kuumana — mihin herran nimessä voitaisiin sijoittaa ne monen monet vankiloihin pyrkijät, jotka päivittäin jonottavat kalteriporttien takana, silmät kiihkeän palavina — istumisen polttavasta halusta. Oi! jos minäkin pääsisin tuonne sisälle. Minkätähden ne eivät järjestä m i n u l l e tilaa. Pyrkijä ei aina yksilönä huomaa, että niin moni halukas on ehkä juuri saman portin takana vuoroaan jonottamassa. Ihminen on hienokselleen itsekäs olento, vaikka luulisi, että sivistys karsisi pois sellaisen luonteenpiirteen.

No jaa. Entäs henkirikokset ja raa-at miesmurhat sitten. Siinä asiassa on kansamme pärjännyt hyvin. Onhan Suomessa murhien vuosittainen luku suurempi kuin esim. Englannissa, vaikka Englannin asukasluku on monta kymmentä kertaa suurempi. Allekirjoittaneella ei nyt ole käsillä diagrammeja eikä statistiikkaa näistä, mutta uskoisin, että murhatilastomme Englantiin verrattuna on ainakin 30-kertainen väkiluvulliseen suhdelukuun verrattuna. Mutta Englannin kansa onkin laskettava vanhoihin konservatiivisiin tapoihinsa piintyneenä tässä suhteessa takapajulla olevaksi kansaksi.

Sitten pidämme voimassa vielä sellaista kieltolakia, jonka noudattaminen sen nykyisessä noudatusasteessaan on ihmiskunnan nautittavaksi järjestetty hauskin farssi. Revyy, joka naurattaa ja itkettää. Siinähän täysikasvuiset vakavissaan leikkivät marionetteina, joita „h a n k k i j a t“ vetävät narusta.

Vähitellen me pääsemme ehkä mielisairauksien ilmenemisepidemiassakin ennätysmäärään. Emme nyt tosin tämän sukupolven aikana, mutta kun kirjoitetaan Anno D. 1981, on meillä varmasti rekordi siinäkin, ainakin jos saamme uskoa sanaan: I s ä i n p a h a t t e o t l a n k e a v a t t e i d ä n p ä ä l l e n n e k o l m a n t e e n j a n e l j ä n t e e n p o l v e e n. Lääkärit väittävät, että n.s. spriimyrkytyksellä pilattu isä voi kyllä saattaa terveitäkin jälkeläisiä maailmaan, mutta että on hyvin mahdollista, että toisessa ja vielä pahemmin vasta kolmannessa sukupolvessa esiintyy selviä sielullisia epänormaalitapauksia jälkeläisissä.

Sitten meillä alkaa jo olla koko näppäriä ennätysmiehiä kavallus- ja vekseliväärennyspuuhassakin, mutta tässä „lajissa“ olemme kuitenkin harjoittelija- ja pikkupoika-asteella.

Kotimaisen teollisuuden ja kotimaisten tuotteiden halveksunnassa me kuljemme e n s i m ä i s i n ä.

Mutta, mitä tekemistä näillä kaikilla on suuruudenhulluuden kanssa?, sanovat eri lukijattaremme ja lukijat.

On hyvinkin.

Tässä tahdon esittää muutamia yksityiskohtia, joissa meidän suuruudenhulluutemme pitäisi v o i m a k k a a s t i k a s v a a.

1:ksi. Koskahan me tulemme niin suuruudenhulluiksi, että pidämme mainiolla, tunnetulla suomalaisella sisullamme kunnia-asianamme käyttää yksinomaan kotimaisia tehdasvalmisteita? Siinä me säästäisimme ainakin tuhat miljoonaa (1,000,000,000) markkaa vuosittain rahaa kotimaahamme.

Ulkomaalaiset kauppasaksat kyllä silloin sanoisivat:

„N e o v a t p i r u n s a i t o j a n e s u o m a l a i s e t, e i n i i l l e e n ä ä v o i m y y d ä m i t ä t a h a n s a k u t e n e n n e n. E i v ä t n e o s t a m i t ä ä n k a m a a, s e l l a i s t a j o t a, t o i s e t o s t a v a t a v o k ä s i n. Itse ne k u t o v a t j a k e h r ä ä v ä t ja itse ne k o k o o v a t r i i h e e n, itse valmistavat j a l k i n e e n s a, itse suurinpiirtein r u o k a n s a ja jopa j u o m a n s a k i n. Ostavathan ne nyt tosin joitakin tavaralaatuja, joita ei maa itse tuota. . . mutta. . .“

2:ksi. Koskahan tulemme niin suuruudenhulluiksi, että liitymme yksissä keinoin puolustamaan itsenäisyyttämme ja vapauttamme kaikkea ulkonaista sortoa ja uhkaa vastaan? Koskahan ymmärrämme asuvamme avonaisen kraaterin reunalla — kraaterin — joka milloin

tahansa voi ruveta syytämään päällemme „tulikiveä ja tulta taivaalta".

3:ksi. Koskahan me tulemme niin suuruudenhulluiksi, että yksimielisinä kunnioitamme kansallisten suurmiestemme varoituksia — kansallisen elämämme heikkouksista ja varjopuolista, sellaisten kuin J. V. Snellman, A. I. Arvidsson ja Yrjö Koskinen. Ja koska me suuruudenhulluudessamme pidämme vapaustaistelijoittemme suurtekoja pyhinä ja paljastamme kehoittamatta päämme hautapaasien edessä — paasien — joiden alla maatuu sankaripoikiemme tomu.

4:ksi. Koskahan me asetamme suuruudenhulluudessamme sellaiset määrärahat kirjallisen ja taiteellisen työn tekijöille, ettei heidän enää leipäpalansa takia tarvitse juosta päätään seinään. Me odotamme, että kirjailijamme saisivat Nobel-palkintoja ja Grand-Prixejä ulkomaisellakin kirjatyöstadionilla, mutta harvoin muistetaan, että urheilijan tälläkin alalla pitää olla ainakin fyysillisesti täysin ravittu, voidakseen hypätä psyykillisellä alalla ennätyksiä. Vaikkapa ei nyt olisikaan varaa kustantaa treenareita ja hierojia heille.

5:ksi. Koskahan me suuruudenhulluudessamme nostamme valtakunnanlipun salkoihimme suurina kansallisina juhlapäivinämme — ilman — eri komennusta.

Jaa, jaa. Kyllähän sitä jokainen suutansa soittaa, huokaa arv. lukijatar ja lukija. Kohottaa samassa ulkomaisella kankaalla verhottua, kaunista olkapäätään ja nyrpistää jalopiirteistä nenäänsä, joka sattumalta on päällystetty ulkomailta tuodulla puuderilla. Heittää sitten tämän „Sinimustan" melkein vihaisena pois ja asettaa ulkomailta tuodun hatun päähänsä ja menee äkäisenä ulos ovesta joko ajamaan ulkolaisella polkupyörällä tai kävelemään ulkomaista tuotetta oleva keppi kädessään, vihaansa lauhduttaakseen.

Jos suuruudenhulluutemme kasvaisi näissä viidessä kohdassa kosketelluissa asioissa, niin vuonna 2000 meistä kirjoitettaisiin ulkomaalaisia varten laadituissa baedeckereissa tähän tapaan.

Suomi:

Huom! Ehdottomasti katsomisen arvoinen n. s. mallimaa.

Vauras maa. Kansa perin yksimielistä ja vapaudestaan arkaa. Kansan elämäntavat yksinkertaiset. Sivistystaso melko korkea. Kansa pitää melkein naurettavalla uskollisuudella kiinni oman teollisuuden kehittämisestä ja käytöstä. Huono ostomaa ulkolaiselle tavaralle. Varallisuustaso korkea. Huom! Pienin valtiovelka maailmassa, jos verrataan sitä väkilukuun suhteellisesti. Kansa tekee muuten miellyttävän vaikutuksen ulkomaalaisiin. Henkirikosten lukumäärä mitätön. Vapaudenhalu ja yhteishenki rajaton, joka selviää jo siitäkin, että tämä pieni 10,000,000:nen kansa on kyennyt — maantieteellinen asema huomioon otettuna — säilyttämään itsenäisyytensä ja vapautensa, sillä kuten historiasta tiedämme sai se vapautensa jo vuonna 1918, jolloin suuret ryssä- ja n.s. punikkilaumat työnnettiin maasta, väkiluvun ollessa silloin ainoastaan kolme ja puolimiljoonaa.

Lyhyesti: Kansallinen itsenäisyys ja vapaus on kaiken omintakeisen kehityksen a ja o, kuten se on ollut kaikkina aikoina. Lisääntyköön suuruudenhulluus, mutta oikeaan suuntaan.

Seinäjoki, 26. 4. —31.

Se vanha satu. . .

Muistaakos kansa vielä satua sammakosta härkähaassa? Juu, se oli sillä tavalla, että sammakko näki härän ja sen kävi hirmuisesti kateeksi härän suurta kokoa. Ja mitäpä teki silloin sammakko? Juu, se kääntyi tuulta vasten ja aukaisi kitansa ammolleen, ja kun tuuli oikein puhalsi sen avoimeen kitaan, niin eikös vaan alkanutkin sammakko suureta ja pullistua. Se täyttyi yhä enemmän ilmalla ja suureni suurenemistaan ja pullistui pullistumistaan — kunnes halkesi. . .

Kun kansannousu alkoi ja isänmaallisen innostuksen raikkaat tuulet rupesivat Etelä-Pohjanmaalta puhaltamaan yli Suomen niemen, niin tunsi tämän maan punakarvainen vasemmisto enemmän tai vähemmän sekakarvaisine aateveljineen ja kannattajineen itsensä verrattain pieneksi ja vaatimattomaksi. Kuin pelästynyt sammakko painui se haisevaan lätäkköönsä ja näytti kutistuvan ja käpristyvän aivan mitättömiin. Se kaivautui peloissaan syvälle mutaan, sillä se pelkäsi myrskyn tarttuvan siihen ja lennättävän hyvää vauhtia itä-rajan ylitse.

Mutta annappa olla, kun myrsky tuntui hieman asettuvan ja sammakko huomasi, ettei tässä sentään hengenhätää olekaan, niin silloinkos sen rohkeus kasvoi. Se uskalsi nostaa päänsä lätäköstä ja kurkistella taas ylöskinpäin. Ja kun se havaitsi kansanliikkeen valtavan kasvun ja voiman, niin se kävi viheriäiseksi kateudesta. Kuin sadun sammakko se käänsi kitansa tuulta vasten ja alkoi niellä mahansa täyteen tuulta ja suuria sanoja ja pullistui pullistumistaan. Tästä lakien ja yhteiskunnan halveksijasta tuli äkkiä laillisuuden ritari ja tukipylväs ja se tuli täyteensä pyhää vihaa ja keinotekoista paatosta ja paisui paisumistaan omasta tärkeydestään.

No, nämä suurisuiset pullistelut tuskin kykenevät ketään peloittelemaan. Ne ovat tyhjän hosumista ja suurilla sanoilla pullistelua. Täytyyhän kertynyt sappi saada jollain tavoin puretuksi, varsinkin kun ei tarvitse enää pelätä joutuvansa tilille rienailustaan. Täytyyhän kiukuissaan saada edes rapiköidä lätäkössä ja räiskytellä lokaa ympärillensä. Antakaamme sammakon pullistella rauhassa — kunnes halkeaa omaan pullisteluunsa.

Nyt se tuntee taas itsensä suureksi ja mahtavaksi ja ärisee ja kurnuttaa vihansa ja kiukkunsa julki suurella äänellä. Se on nyt jo valmis silmät pullollaan ja kiukusta sähisten hyökkäämään härän kimppuun. . .

Joku.

Sosialidemokraattista logiikkaa

Kun tarkastelee sosialidemokraattisen työväen vappuna pidettyjä juhlapuheita, jotka saatiin tällä kerralla pitää ilman kommunistien ahdisteluja ja häiriöitä, olisi otaksunut innostuksen juhlissa kerrassaan huipentuneen siihen *riemuun*, jonka tämän vapaudentunteen olisi täytynyt nostattaa. Mutta tämä puoli asiassa kuitattiin toisaalla täydellisellä vaitiololla, toisaalla muisteltiin vielä hieman sitäkin aikaa, jolloin kommunistit paukuttelivat veripunaisia palopuheitaan naapuripuhujalavoilta. Sosialidemokraattisen puolueen paavin Väinö Tannerin suuressa puheessa Helsingin Mäntymäellä supistuu kommunistien asia seuraavaan pieneen kappaleeseen, joka sinänsä on muussa suhteessa monin verroin mielenkiintoisempi kuin kommunistien arvostelemisessa. Mainittu kohta puheessa kuului:

„Eräänä erikoisena syynä siihen, että juuri meillä Suomessa on auennut mahdollisuuksia oikeistopiirien pyrkimyksille, oli meikäläisten kommunistien tolkuton riehuminen, sehän alkoi suututtaa jo paitsi rauhallista työväestöä myöskin kaikkia porvarillisia piirejä. *Ei tarvitse muuta kuin muistella viime vappua ja niitä näytelmiä, joita täällä Mäntymäellä saimme nähdä, käsittääksemme, että mitta oli tullut täyteen ja että kommunistien julkista toimintaa hyvin vähän maassa enää toivottiin.**) Mutta minä tahtoisin laskea osan syytä myös sosialidemokraattisesti ajattelevalle työväestölle. Se ei tosin ole välittömästi itse aiheuttanut tämän oikeistoliikehtimisen syntymistä, mutta se on ollut liian välinpitämätön sen suhteen, liian vähäisellä vastustuksella sallinut sen edetä. Jos meillä työväestö kaikkialla maassa olisi jyrkemmin asettunut vastustamaan ja ennenkaikkea yrittänyt tehdä tehottomaksi näiden n.k. tuntemattomien miesten puuhia, olen varma siitä, että olot eivät olisi päässeet kehittymään lähestulkoonkaan niin huonoiksi kuin ne sittemmin kehittyivät".

*) Harv. allekirjoittaneen.

Näin puhui itse puolueen paavi!

Me olemme saaneet koko viimeksi kuluneen vuoden ja edelleen tämän vuoden aikana jatkuvasti kuulla sosialistien ja vasemmistoporvarien suusta vatkattavan tuota yhtä ja samaa asiaa, ettei meillä ole ollut eikä ole mitään kommunistivaaraa ja että muka Lapuan Liike on sen yksin nähnyt jonkinlaisena mustana pöpönä seinällä. Muistammehan, miten tämä yhä ja yhä toistettu „täysin varma toteamus" pesiytyi jo melkein kaikkien lyhytaikaisten hallitusten ohjelmiin pysyväksi fraasiksi siinä muodossa, että uhatkoonpa kansanvaltaa vaara miltä „taholta tahansa", tulee hallitus ne tarmokkaasti tekemään tehottomiksi, millä tahdottiin aina sosialisteja silitellen sanoa, että hallitukset näkivät sosialistien kanssa päävaaran sittenkin jossain muualla kuin kommunismissa tai vasemmalla. Kommunismin vaara täten korkeimmaltakin taholta sosialistien viittauksesta melkein ignoseerattiin ja sensijaan kuviteltiin muka sosialistien alinomaan huutelema n.k. fascismivaara varsinaiseksi päävaaraksi. Tästähän olikin olevaisimmin havaittavissa se mielten turtumus, johon puoluepolitiikka oli monet porvarillisetkin poliitikot saattanut. Kommunisti sai riehua vapaasti, sai istua eduskunnassa ja nostaa valtiolta korkean päiväpalkan työstä, joka kaiken aikaa oli isänmaanpetosta ja valtion kavaltamista, sai istua kuntien valtuustoissa, sai julkaista sanomalehtiä, vallata työväentaloja puhumattakaan työväen koko ammattijärjestöstä, jonka se oli täydelleen kaapannut samaan aikaan kun sosialisti yhdessä puolueporvarin kanssa ajoi takaa fascismimörköä, jonka olemus kuviteltiin personoituneeksi maahamme; koska sellainen kerran vasemmistomaailman käsityksen mukaan oli päässyt valtalle Italiassa, tottakai se täytyi löytyä Suomessakin.

Vain puolue-elämän turtumukselta säästynyt isänmaallinen kansanaines, se joukko, jossa vapaussodan sankarien henki oli elävänä ja joka murheella oli katsellut vapaussodan sankarien verellä saavutettujen voittojen pala palalta suistuvan kommunismin punaiseen kitaan, tajusi oikean vaaran, nousi yhtenä miehenä ja lujana rintamana sitä vastaan ja kukisti sen pelastaen siten m.m. sosialistit sen rautakahleista, joissa he olivat jo ihan henkitoreissaan monta vuotta viruneet.

Pääsee sentään sosialistinkin suusta, kuten paavi Tannerin suusta vappuna totuus, että *kommunismin mitta todella oli heidänkin mielestään täynnä*. Mutta porvariston, s. o. Lapuan Liikkeen, synti on se, että se juuri tuon mitan kaatoi ylösalasin, ja sosialistin synti on se, ettei se estänyt tuon mitan kaatumista. „Jos meillä työväestö kaikkialla maassa olisi jyrkemmin asettunut vastustamaan ja ennenkaikkea yrittänyt tehdä tehottomaksi näiden (Lapuan) miesten puuhia j.n.e." — niin, saanemme jatkaa, tuskin paavi Tanner niin voitonvarmana olisi Mäntymäeltä vappuna nyt puhua paukutellut — mutta itse hän jatkaa: „Olen varma siitä, että olot eivät olisi päässeet kehittymään lähestulkoonkaan niin huonoiksi kuin ne sittemmin kehittyivät" — siis sellaisiksi, että kommunistit syöstiin pois eduskunnasta, kuntien valtuustoista, kaikki kommunistiset sanomalehdet lakkautettiin ja järjestöt hävitettiin ja estettiin lopuksi se kaikista hirvittävin turmion kylvö, joka oli ehtinyt juurtua jo laajaksi lastenkasvatusjärjestelmäksi kommunismin ja punaryssän oppien mukaisesti — ja lopuksi, että työväkikin voi vappuna rauhassa kokoontua Mäntymäelle ja moniin muihin paikkoihin. — Puoluepaavin puhe on loistava näyte sosialistisesta logiikasta! Samalla kun hän myöntää kommunismin mitan kehittyneen

jo kukkuroilleen samalla hän syytää tuomionsa Lapuan Liikkeelle, että se tuon myrkkypesäkkeen hävitti, ja työväelle, ettei se tehnyt tehottomaksi kansanliikettä.

Kansanliikkeestä antaa tämä Suomen Marx seuraavan tuomion: „Maan todellisina hallitsijoina näyttivät olevan sellaiset henkilöt, joista oli vaikea tietää, oliko heidät sijoitettava kuritushuoneeseen vai hullujen huoneeseen". Siinä saman sosialistisen logiikan huippusaavutus!

Kun Suomen työväki sai jälleen monien vuosien perästä rauhassa vaarallisimmalta viholliseltaan viettää vappujuhlaa Suomen vapaassa keväisessä luonnossa, olisi todellakin odottanut tämän nostattavan heissä riemua. Ja varmaan se nostattikin monen rehellisen työmiehen rinnassa sitä mitä suurimmassa määrässä. Mutta kun paavi sanoo, että sen täytyy pysyä kuoressaan ja näkymättömänä, niin sen on siellä pysyttävä. Ainoa mikä saa leimahtaa ilmi liekkiin, on viha Lapuan Liikettä vastaan, ja sitä vihaa kaikissa puheissaan koettivatkin nuo johtajapomot kaikin keinoin lietsoa — taholle, jolle olisi ollut syytä suunnata kiitoksen ja riemun tunteet, että kommunismin, työväestömme vaarallisimman vihollisen nujertamisessa se on osoittautunut väkevämmäksi kuin tuhansien työläisten joukko-voima, joka muka kykenee ryskyen murtamaan pakkovallan ja lyömään alas koko vanhan maailman, mutta ei kyennyt katkomaan jaloistaan kommunismin kahleita, vaan tarvitsi siinä avukseen Lapuan Liikkeen.

Mutta eiväthän paavit ja johtajat pysyisi vallassa, elleivät he hekumoitsisi korkeassa asemassaan selittämällä asiat juuri näin kuin pääpaavi Tanner selvitti nousten taas entistä suurempaan johtaja-asemaan, josta hän ei joukoilleen suuressa puheessaan voinut antaa kuitenkaan mitään muuta „positiivista" kuin vihan Lapuan Liikettä vastaan. Ja sehän on Tannerin mielestä jo paljon sekin. Ja sen vuoksi kannattaa itse paavin nousta vappuna Mäntymäen puhujakorokkeelle, kun ei ole pelkoa, että kommunisti tulee nykäisemään hänet sieltä alas.

L a p u a n m i e s.

Laillisuusmiehiä

Kaunista esimerkkiä on käynyt näyttämässä Kainuun Sanomain (maalaisl.) aputoimittaja A. Karhu huhtikuun 13 pnä Osuusliike Maakunnan vaatemyymälässä Kajaanissa. Asian kulku on seuraavasti: Karhun mentyä sanottuun kauppaan oli siellä hänen vaimonsa, joka on myymässä vaatepuolella, näytellyt kravattinauhoja, joiden joukossa oli myös laatikko Lapuan Liikkeen kravatteja. Ne nähtyään oli Karhu ruvennut näyttämään oikeaa Kainuun Sanomain edustajan osaa, lyönyt laatikon lattiaan ja polkenut L. L:n kravattinauhat likaan sekä uhkaillut, että ne on ennen huomista päivää vietävä pois tai muuten hän näyttää — ja sanonut myös, että nyt jo Kosolan elätys riittää y.m.

Karhu sanoi viime kesänä kyyditysten aikana elävänsä lain puustainten jälkeen. Ei tämä hänen tekonsa ainakaan siltä näytä. Täytyy sanoa, että tämä on jo huligaanimaisuutta.

K a j a a n i l a i n e n.

STÅHLBERGILAISET

ja muut Tarton rauhan miehet, tiedättekö:

e t t ä vappuna kommunistit Hangossa iskivät puukolla kuoliaaksi Jonathus Lindgrenin, koska hän oli ollut „rikkurina" satamalakon aikana;

e t t ä vappuna kommunisti Heikki Lemminkäinen Voikkaalla repi juhlayleisön nähden riekaleiksi Suomen siniristilipun;

e t t ä vapun aikoina levitettiin Suomessa tuhansittain Venäjällä painettuja kommunistien vallankumousjulistuksia;

e t t ä vapun edellä kuljetettiin maahamme täydellinen kirjapaino kommunisteja varten;

e t t ä vappuna ilmestyi näytenumero uudesta punalehdestä, joka painetaan Vaasassa Työn Äänen Kirjapainossa.

J o s tiedätte nämä ja jotain muutakin, n i i n muistakaa, että Suomen Valtakunnassa on paljon isänmaallisia miehiä, jotka eivät koskaan tule suutelemaan maailmanvallankumouksen ruoskaa.

V a s t a u k s e m m e marxilaisuudelle: Kaikkien maakuntien isänmaalliset kansalaiset, yhtykää!

Kommunistien viisivuotissuunnitelmasta ja sen vastustajista

Kommunistien uuden talouspolitiikan eli viisivuotissuunnitelman aikana on toisin ajattelevien luku huomattavasti kasvanut. Tänä aikana ovat n.s. kulakit lujittuneet. Heillä on suuri määrä tuotantovälineitä ja huomattavat viljavarastot. Siksi he voivat kohottaa viljan hintoja ja antaa raskaan iskun kommunistien suunnitelmataloudelle. Tietenkään ei tämä toisinajatteleva aines ole viljan perus- ja päätallettaja suuressa Venäjässä. Heitä on nykyään Venäjällä noin 8—9 %. Tämä on talonpoikain rikkain osa, joka sellaisena voi varsin huomattavasti haitata kommunistien viljamarkkinain säännöstelyä. Kulakit pitävät tätä nykyä hallussaan 30 prosenttia tavaraviljasta. Tämä on jo varsin huomattava määrä, kun ottaa huomioon, että kommunistien varat ovat sangen rajoitetut.

Ei tule myös unohtaa venäläisen keskivarakkaan mielipidettä kommunistien kollektiivitalouteen ja viisivuotissuunnitelmaan nähden. Hän on toiselta puolen työntekijä, jollaisena hyväksyy tasavaltaisen järjestyksen, hyvän ja yhteiskuntaa rakentavan pyrkimyksen, mutta toiselta puolen on hän omistaja, jollaisena hän ei voi hyväksyä kommunistien suunnitelmataloutta. Senvuoksi hän liittyy n.k. kulakkeihin, s.o isänmaalliseen joukkoon. Tätä liittymistä on ollut havaittavissa pitkin kommunismin valtakautta, mutta kulumassa oleva viisivuotissuunnitelma on toisin paikoin ollut kerrassaan murha kommunistien pyrkimyksille, t.s. kommunistien suurisuuntaiset haaveilut ja yksityisen omaisuuden ryöstämiset ovat pakottaneet keskivarakkaita muodostamaan yhteisrintaman suuromistajien kanssa yhdessä.

Eikä tämä yhteisrintaman muodostaminen varsinkin keskivarakkaitten taholta ole ollut vallan hedelmätön. Sillä tehtaisiin ja muihin laitoksiin on kommunistien nykyisenä myrskyisenä tavaranvalmistuskautena tullut paljon keskivarakkaita, jotka väliin uskaltavat kokouksissa puhua yhteiskunnan ja isänmaansa parasta eli kulakin kieltä, kuten kommunistit sanovat. Siellä, missä suurin osa on keskivarakkaita, ovat nämä kerrassaan uskaltaneet paljastella kommunistien tarkoituksia ja pyrkimyksiä, mikä taas on johtanut neuvostoherrojen edesottamuksia suuriin repeämiin ja liukkauksiin.

Edellisen lisäksi on meidän huomautettava, että teollisuuden palveluksessa on vielä, huolimatta kommunistien suursiivouksesta, sellaisia teknillisten alojen tuntijoita ja tekijöitä, jotka ovat kommunisteille vihamielisiä ja jotka kaikilla mahdollisilla keinoilla vastustavat kommunistien viisivuotissuunnitelmaa.

Tällainen esiintyminen on tietysti tervehdittävää ja edelleen toivottavaa, että kommunistien viisivuotissuunnitelman jarruttajajoukko yhä lukuisammin suurenisi, sillä päinvastaisessa tapauksessa on vaikea mennä sanomaan seurauksia, jos kommunistien edesottamukset edes jotenkuten onnistuvat. Joka tapauksessa saatamme olla varmoja siitä, että kommunistien viisivuotissuunnitelma ja varsinkin polkumyynti saattaa järkytykseen ja hätään koko porvarillisen maailman ja vie talonpojat perikatoon, kunnes nämä, kuten kommunistit toivovat, epätoivoissaan yhtyvät „ihantolaisiin" ja yhdessä näiden kanssa murskaavat myös Euroopan ja koko maailman porvariston.

Tämän päämäärän saavuttamiseksi ovat kommunistit ennenkaikkea ruvenneet tarkastelemaan „oman pesänsä" näkyviä ja salattuja voimia ja ilmenemismuotoja. Eikä vain tarkastelemaan, mutta myös vahvistamaan puolueensa asemaa. Se on kaikella tarmolla ryhtynyt edistämään viisivuotisrakennustyön kiiruhtamista kaupungeissa ja maaseudulla. Tseka on käynyt sanoista tekoihin. Se entistä raaemmin ja kiihkeämmin riehuu bandiittiaineksen hävitystyössä tehden uhreja maailmanvallankumouksen veriselle alttarille. I. I—la.

Porvareita, jotka ilmoittavat Vappu-Kurikassa

Tämän vuoden Vappu-Kurikka on ilmestynyt erikoisena Lapuan Liikkeen numerona. Siinä on omistettu kaikille L.L:n johtomiehille pilkkarunonsa tai kuvansa ja on se sisällöltään paljon pahempi kuin lakkautetut kommunistilehdet. Jos joku ihmettelee tällaisen lehden kannattavaisuutta, niin voi sitä tiedustella allaluetelluilta liikkeiltä, jotka ilmoitusten muodossa ovat auttaneet tämän tekeleen syntymistä. Herrat liikemiehet, jotka sanotte itseänne kunniallisiksi porvareiksi, tarkastelkaa Vappu-Kurikkaa, jossa isänmaallisten kansalaisten irvikuvat ja uskontoa pilkkaavat sepustukset komeilevat ilmoitustenne rinnalla, tarkastelkaa ja miettikää! Älkää panko marxilaisuuden syntymistä ja elämistä yksin sokeiden joukkojen ja älyttömien johtajien syyksi — syyttäkää itseännekin.

Luettelo on seuraavanlainen:

Elanto
Teka
Karjalan Sähkö Oy., Viipuri
Bastman Oy., Helsinki
Havin tehdas
Suomen Tupakka Oy. (Leijonan valmistaja)
Valio
Tajloro, Helsinki, Bulevardi 28
Sinebrychoff, Helsinki
Valveen Kenkätehdas, Helsinki
Oy. Mallasjuoma, Lahti
Werner Söderström Oy., Porvoo
Ab. Rettig Oy., Turku
Etsivä- ja Asianajotoimisto Armas G. Koskinen, Helsinki, Kluuvikatu 7
Sanomalehtien Ilmoitustoimisto, Helsinki
Oy. Hjelt & Lindgren Ab., Helsinki, Etelä Ranta 18.
Oy. Kuva Ab., Helsinki, Annankatu 31
Tekno Oy.

Vastaisuudessa tulemme julkaisemaan samantapaisia luetteloja silloin kun syytä siihen on.

ERÄS LANKEEMUS

Tietotoimistot ja sanomalehdet kertoivat äskettäin kaikelle kansalle, myöskin sosialisteille mielikarvaudeksi, että eräs heidän tunnetuimmista poliitikoistaan, ent. eduskunnan toinen varapuhemies, ent. kansanedustaja, ent. sisäasiainministeri (vaikkakin holtittomuudellaan virkansa menettänyt), ent. sos.dem. puoluetoimikunnan ja eduskuntaryhmän puheenjohtaja, ent. puolueneuvoston jäsen ja äskeinen Helsingin kaupungin apulaisjohtaja Rieti Itkonen onkin todellisuudessa kapitalistinen tonttikeinottelija ja suurväärentäjä. — Hän on nimittäin Helsinkin rikospoliisin ilmoituksen mukaan väärennellyt toveriensa nimiä yli pariinkymmeneen vekseliin, mikäli tähän asti on selvitetty, joilla hän on haalinut mammonaa tuhlataksensa. Toveri Puittinen, tuo kuuluisa „sotilasasiaintuntija" ja Aalto y.m., kun havaitsivat joutuvansa suorittamaan tuon aate-veljensä pietin, niin eivätpä tyytyneetkään nurkumatta kohtaloonsa, vaan antoivat hänet heitteille. Hekin praktillisesti ovat yksityisomistusoikeuden kannalla, vaikka teoreettisesti ovat toista mieltä, ollen kapitaali useimmassa tapauksessa heille rakkaampaa kuin oikeille porvareille. Mutta tämä paha lapualaiskapitalistinen yhteiskunta ei tykännyt Rietin yksityisomaisuuden haalimistavasta, kuten se ei oikein tahdo tykätä muistakaan sosialistien menettelyistä ja edesottamuksista, koskapa nappasi hänet lukkojen taakse, sinne, mihin hänen ystäviensä kommunistien kyytimiehet ja muut „lapualaishulikaanit" ovat tyyrätyt. Rieti onkin aivan ilmeisesti siellä hyvin tarpeellinen, melkeinpä välttämätön, ohjaamassa ja teroittamassa laillisuutta sekä kansanvaltaisuutta noille veljiensä muiluttajille.

Kun uteliaisuudesta varta vasten olen nyt silmäillyt joitakin vasemmistolais-lehtiä, niin yleensä on nyt tapahtuma siellä kuitattu vaatimattomalla uutisella. Melkeinpä säännöllisesti petiittinikkarit ja alakerturit siitä visusti vaikenevat, esim. „Kansan Voiman" Kipunakin sensijaan puolusteli ryssäläistä dumpingia, kuin olisi tutkistellut Rietin hommien laillisuutta tai laittomuutta. Jos kyseessä olisi ollut maankavaltajan muiluttaminen tai epämieluinen kirjoitus lapualaislehdissä, niin kyllä varmaan kaikki, m.m. „Sosialidemokraatin" Sasukin olisi hikoillut parin palstan mittaisen moraalittoman sepustuksen värväämisessä, puhumattakaan loisto-otsikoilla varusteluista uutisista ja pääkirjoituksista ulkomaita myöten. — Mutta nyt ei ole soveliasta sanallakaan mainita sos.dem. johtomiesten taloudellisistakaan asioista, kuin sivumennen, sillä ne eivät ainakaan liene rempallaan eikä asuinrakennukset ränsistyneet, ei edes 1 $^1/_2$ milj. markan velkataakan painaessa hartioilla. Jokapäiväiset ulosottomiehet ja karhut tyydytetään väärentämällä tukuttain vekseleitä. — On kerrassaan käsittämätöntä tältä porvarilliselta näkökulmalta katsottuna, että „köyhän kansan edustajilla" ja nykyisillä laillisuus-apostoleilla ei riitä elatukseen suuret valtionpalkatkaan, kun ryhdytään laittomasti hankkimaan sivutuloiksi sitä kirottua kapitaalia.

Esilläolevassa tapauksessa on taasen tuorein esimerkki siitä, mitä väkeä nämä proletariaatin napamiehet pohjimmaltaan ovat, jotka saarnaavat muille laillisuutta ja kansanvaltaisuutta, koettaen voimainsa mukaan onnellistuttaa tätä „riistäjä-yhteiskuntaa". Muistamme vielä, kuinka sosialistijohtajat v:na 1918 kellareissaan viettivät kreivin päiviä tuhlaten ylellisyydessä sokaisemansa lauman kustannuksella. He imivät itse näiden hikeä ja verta, silläaikaa, kun tuo harhaanjohdettu joukko läkähtyi porvaria muiluttaessaan. Vasta sitten kun tämä maa alkoi poltella kantapäiden alla, karkasivat he kuka minnekin, etupäässä Venäjälle, jättäen johdettavansa oman onnensa nojaan. Samantapaisia kellarisankareita ne kaikesta päättäen ovat nykypäivienkin pinnalle kohonneet valtion varojen tuhlaajat. Kunhan „köyhä kansa" ja työväestö heihin ja heidän lupauksiinsa luottaa, niin „— — tottapa olomme korjaantuu". O tempora, o mores! — Voi aikoja, voi tapoja!", huokasi äskettäin „Kansan Koir — — anteeksi Voiman" sepustelija „Kipunakin", kun kertoili Eerolaisen pidättämistä ja „Aktivistin" juttua.

J. R.

KYYTIMIESTEN LAULU

Kevään korvalla on puute muiluttajain lauluista, mutta „Sosialidemokraatti" on rientänyt meille avuksi julkaisten yhden sellaisen ja väittää, että sitä jo olisi muiluttajien juhlissa laulettukin. Laulu on hyvä ja sopiva entisille ja tuleville muiluttajille työn lomassa laulettavaksi. Kiitos siis sinulle Sasu matkalaulustasi!

Kyytimiesten laulu.

Sävel: — „Kas Suomessa puuroa
söimme me vaan . . ."

Se miehinen merkki ei ainoa lie,
jos joillakin on knalli ja keppi.
Kai hyrrätä toisetkin voi, piru vie,
kuin Åkerblom, Ramsay ja Ebbi.
Kas, miehinen kunto on kunniassaan,
kun ryssien renkejä muilutetaan.
Tään ensi maljan, hurraa,
sen Vihtori Kosola saa.

*

Sävel: — Ei, kyytimies, kiirettä
oo . . ."

Hei, kyytimies, kiire jo on,
työ eessä on loppumaton,
kun polsut ja petturit maan
pois Suomesta muilutetaan.

Ei kyytimies kiitosta saa,
vie matkansa kalterien taa.
Hän kyydistä maksutta jää,
voi virkakin mennä ja pää.

Mut siitä nyt huolimme viis',
on rintamme jäätä presiis, —
niin kauvan kun autoja on,
on oltava uupumaton.

Jo Asseri kyytiä sai,
nyt onnensa täysi on kai . . .
Myös Rötköä kuskattihin
ja pehmeni Pekkalakin.

Ei säästynyt Hakkilakaan,
pääs pormestar' tuulettumaan
ja joka polsun palkka-mies
kai kyydissä käyneensä ties.

Mut viel ei täys' ole työ
ja viel yhä nyrkkimme lyö.
Ei ennen se lyömättä jää
kuin kyyltä on murskattu pää.

Viel' Ernesti vietävä ois
myös Sasut on saatava pois
— mut Laakerinlinnanpa tie
päin läntistä taivasta vie.

On, kyytimies, kiire jo siis,
ja santarmit vieköhön hiis.
Siks pohjahan kaasu nyt vain,
ei vaaroista pelkoa lain.

Lippu ja vappu

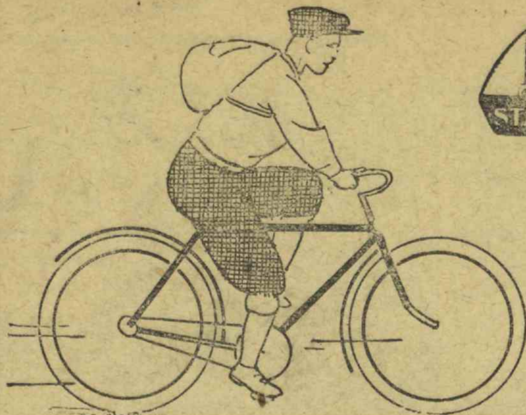
»Kansainvälisen proletariaatin« siltasaarelaispomot, Tanner, Hakkila, Mikko Erich y. m. suurprofeetat ovat taas puhuneet, ja marxilaiset laumat ovat hikiotsin laulaneet Internationalea. Aatteensa kullakin. Tänä vappuna, joka meni verrattain rauhallisesti — vain Hangossa kommunistit ampuivat erään »rikkuri«-työläisen — ei marxilaisten tunnelma kylläkään ollut täysin ehyt, vaikka suurpuhujat koettivatkin tunnettuun loistotyyliinsä upottaa laumojen sieluun kuvaa lapualaisesta fascistivaarasta. Tunnelmaa häiritsivät pahasti eräät uudet liput, jollaisia demojen juhlissa ei ennen ole nähty.

Sisäministeri von Born, jota Siltasaari piti jo melkein kuin ottopoikanaan, näytti sisua, joka oli yllätys sasuille. Määrätä nyt siniristi liehumaan punaisen vaatteen yläpuolelle — eihän siinä ole värisointuakaan! Puoluesihteeri, maisteri (!) Karl Viik kimpautuikin sysäämään S. S.dem:iin artikkelin, jossa hän sanoo, että sosialistit kyllä kunnioittavat Suomenkin lippua, mutta eivät silloin, kun liputus on pakollinen. Ja hra Elias Siippainen, joka entisenä aunuksenretkeläisenä joskus avustelee isänmaallisiakin lehtiä, kuten Hakkapeliittaa ja viimeksi työnantajien perustamaa lehteä Viikkosanomat, sanoo artikkelissaan Kansan lehdessä, että „työväestöllä on oma luokkalippunsa ja se riittää käytettäväksi niissä tilaisuuksissa, joissa luokkavaatimuksia esitetään“. Eipä ihme, että toveri Heikki Lemminkäinen Voikaalla kävikin sitten sanoista tekoihin antaen oikein lemminkäismäisen näytöksen: kiipesi työväentalon katolle, riisti sieltä ristilipun ja repi sen iltamayleisön nähden riekaleiksi. Amerikassa tällainen mies olisi heti lynkattu, mutta Voikaan lapualaiset näyttävät olevan rauhallista kansaa. Asia menee kai sentään oikeuteen, että Mikko Erichkin saa työtä puolustusasianajajana.

Ei kyllä ollut mikään mieltäylentävä näky katsella demojen vappujuhlija, vaikka niissä siniristi liehuikin. Se oli useilla paikkakunnilla niin vaivaisenpieni verrattuna sen alapuolella olleeseen punavaatteeseen. Kyllä tosiaankin lippulaki olisi tarpeellinen, jos siinä määriteltäisiin myös suuruussuhteet. Tamperelaisia demoja varten pitäisi siihen laittaa vielä eri pykälä, jolla heidät oikeutetaan marssimaan — kuten nytkin tapahtui — lipputangoilla varustettuina, tankojen päässä Työmieslaatikon kansia, joihin tulevat piirrokset voitaisiin myös standardisoida; kuvaksi suosittelemme Kurikan ja Suomenmaan yhteisen pilapiirtäjän Oki Räisäsen karrikatyyria Marxin Kallesta.

Nojaa. Surulla täytyy myös todeta, että kommunistien vappujulistusten levittäminen suurelta osalta epäonnistui. Mutta ehkäpä seuraavana vappuna on jo tilanne parempi, niin että tuuraa. Tai ellei vielä silloin, niin jonkun vuoden perästä. Pietarilainen Vapaus nim. kirjoittaa vappunumerossaan, että „tämän vuosikymmenen mentyä ei maailmassa ole enää yhtään porvarillista valtiota“. Joten taitaa tässä itekullekin tulla eteen kova urakka päntätä päähän Kommunismin Aapista.

Tikta Tuuri.

S. O. ... tadion

Riihimäki, Lopentie
J. J. Jäykkä

Polkupyörää ... uottaa

Se sopii yhtä hyvin huviajeluun kuin ... ttöön, ... on sekä siro että kevytkulkuinen ... atuunsa ... en sen hinta on hyvin kohtuullinen.

Yksinmyyjiä ovat S.O.K:n jäsenosuuskaupat.

stamalla

...K. - STADION Polkupyörän

kartutatte samalla Stadion-rahastoa.

N. N. K. Y. **HOSPIZ** K. F. U. K.

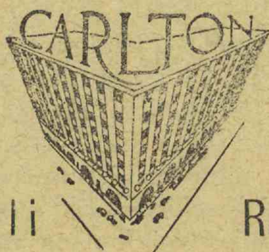
Matkustajahotellia ja Ravintola-Kahvilaa

Helsinki Pohjoisrautatienkatu 23, vaihde 44921

suositellaan. Huom! Ei palvelusrahoja.

Yksityis Hotelli
Hällberg

Aleksanterink 48. Helsinki Puh. 25 951.

Hotelli Ravintola

Helsinki

Keskusk. 5. Puh. 25 981.

Kahvila ja Ruokala „TRIVIUM"

Eerikink. 2. Helsinki Puh. 30 265.

Hyvää ruokaa, kahvia y.m. Seisova voileipäpöytä Aamiainen klo 10—2 i.p. 8:—. Päivällinen klo 4—7 i.p. 10:—. Soittoa joka ilta 7,30—10,30. Ulkotilaukset toimitetaan nopeasti

---

Hautaustoimisto

HILJA ROUSTI

Helsinki Etelä-Espl. 22.

Hotelli Comfort

Helsinki, - Länsi-Heikinkatu 13. - Puh. 21 285.

Siistejä huoneita suositellaan | **Aktivistit tervetulleita**

Kaikenlaisia

kotona kudottuja

silkki- ja villaliinoja, pellavaisia ruoka- ja pyyheliinoja halvalla.

LAPUAN KOTITYÖ.

Matkustaessanne Forssaan asukaa

Forssan Seurahuoneella

I lk:n ravintola ja matkustajahuoneet.

SCHUFFERT'in VALOKUVAAMOA

Forssassa suositellaan

Tilauksesta kuvataan myöskin kodeissa ja ulkoilmassa. Puh. 221.

Forssan UUDEN APTEEKIN kivunlievennyspalsami reumatismiin ja särkyyn. Samoin Neuralgin pulverit.

P. V. Koponen.

Kosti Lehtinen

Kulta- ja Kellosepänliike

Forssa. Puh. 102.

Lapua 1931, Lapuan Kirjapaino